

ЪРСКИН КОЛДУЕЛ СТАРИЦАТА НА ДЖО КРЕДОК

Превод от английски: Кръстан Дянков, 1980

chitanka.info

На трийсет и пет Джулия Кредок си беше такава, каквато се е помнила открай време — нито хубава, още по-малко очарователна. Бяха минали трийсет и пет години — и младост, и зрелост — нищо не остана: нито хубост, нито чар. Колкото по-старееше, толкова по-грозна ставаше. От тия петнайсет години в кухнята, над коритото, снагата ѝ се бе вдървила и загрубяла. Косите бяха твърди, сплъстени, същински върви. Трудът бе врязал по лицето ѝ бръчки, а гърдите ѝ висяха чак до кръста като капациите на кавалерийско седло. В Джулия никой мъж не можеше да види друго, освен отблъскващия символ на жената. Тъй беше и с Джо, мъжа ѝ. За него тя винаги си беше Старицата.

И ето, че се помина.

Смъртта бе нейното възнаграждение. Възнаграждение за грозното лице и грозното тяло, за целия ѝ живот. Приживе беше безкрайно нещастна — единайсет деца, четиринайсет крави, ято пилци. И на всичко отгоре осем вонящи свине. От десет години Джулия ни един път не напусна фермата. Работа, работа, работа от четири заран, до девет вечер; никога почивка, никога пътуване до града, та дори да се изкъпе време не остана. Джо също се блъскаше по цял ден. Но и той от своя труд получаваше едничка отплата — схванат гръб, разхлопано сърце, сиромашия. Колкото повече работеше, толкова по-обедняваше. Изкара ли на есен двацет бали памук, цените ще паднат и той едва смогваше да си плати торовете, а обикновено пари не достигаха и за това. Ако пък цената скочеше на шейсет цента, килограма, ставаше тъй, че поради многото дъжд, или поради голямата суша, не успяваше и една бала да изкара. С една дума, животът на Джо и Джулия не беше нищо — направо не си струваше да се живее като тях.

Сега Джулия беше мъртва. Никога не е била хубава, нито пък се е смятала за хубавица. До кожата ѝ никога не беше се докосвала коприна, до носа ѝ — пудра, до страните — руж, а мръсотията под ноктите ѝ остана докрай да се чернее.

Пристигна човек от погребалното бюро и отнесе трупа. На следната утрин го върна готов за погребението, насрочено за същия следобед в гробището, в съседство с поляната, дето ставаха публични събрания.

Но що за труп беше това!

Джо гледаше и не вярваше, че вижда Джулия. После изрови от някъде снимката, която му беше подарила няколко седмици, преди да се оженят, и я позна. Изглеждаше отново като младо момиче.

Беше окъпана, бяха измили косата ѝ с благовонни сапуни. Ръцете ѝ бяха бели, ноктите — лакирани; лицето чисто и гладко, напудрено и начервено, а хълътналите ѝ страни — изпълнени отвътре с памук. За първи път Джулия беше красива. Джо не можа да откъсне от нея очи. Седя целия ден до ковчега, притихнал, разплакан, боготворящ хубостта ѝ. Бе облечена в коприна — и фустата, и чорапите, — отгоре ѝ бяха навлекли морскосиня рокля, и тя копринена, без ръкави, с дълбоко изрязано деколте. Отново бе станала красиво младо момиче.

Погребаха я заедно с красотата ѝ същия следобед в гробището до поляната за събрания. До последната минута Джо се молеше да отложат погребението за другия ден, но хората от погребалното бюро не искаха и да чуят. Той нищо не разбра.

С изключение на двете най-големи, децата на Джулия не успяха добре да схванат какво се е случило с майка им. Щяха да минат години, додето се уверят, че трупът, който им върнаха от погребалното бюро, е бил на майка им Джулия.

— Но жената в ковчега беше красавица — казваха те.

— Да — добавяше Джо. — Джулия, майка ви, беше истинска красавица.

После отиваше до скрина, измъкваше снимката и им я показваше — да видят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.